

Hai Bàn Tay Em Nhỏ Hứng Mưa Đã Đầy Tràn

Anh ơi mưa Hà Nội...mưa trùm hết Việt Nam! Mùa mưa đến hàng năm..mưa...mưa...buồn muốn khóc!

Một Quê Hương Tổ Quốc, một trăm triệu người dân / ai cũng muốn mùa Xuân mà mùa mưa dai dẳng!

Kìa, ngoài trời mưa trắng sao lòng nặng nỗi buồn? Chiến tranh đã không còn, mong có cơm áo đủ...

Rồi cũng mong nhiều thứ...chẳng hạn như đánh bài, Công An không bảo sai và Công An không bắt!

Chẳng hạn không lật đật / đi mua vé xe đò / thăm người yêu trong mơ / sau thời gian cải tạo!

Chẳng hạn trại Suối Máu / được thay cái tên đi; ở đó tuổi Xuân Thì / bao nhiêu người dang dở...

Anh ơi mưa ở Huế!

Anh ơi mưa Mỹ Tho...mưa tuốt xuống Cần Thơ...mưa đảo lên Bắc Kạn...

Ôi trời mưa lai láng!

Tay em chỉ nửa lạng / hứng giọt mưa ngàn cân... hỏi sao không phân vân "mình hứng mưa sao hết?".

Anh ơi em muốn chết / cho anh đừng về nha...dừng đọc thơ một thời qua: "Tôi đi không thấy phố, thấy nhà, chỉ thấy mưa sa trên màu cờ đỏ!". Thơ của Trần Dần, đó, "Nhất Định Thắng", Trời ơi!

Mưa Hà Nội đang rơi...lát nữa rồi ngập lụt...xe kẹt đường lúc nhúc...giống Coronavirus, giống Covid Thiên Thu...

Trần Vấn Lệ